

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **A. D.**, nar. X
státní příslušnost Kyrgyzská republika
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 12. 2023, č. j. OAM-1626/ZA-ZA11-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona (k posouzení žádosti je příslušný jiný stát Evropské unie). Současně rozhodl, že státem příslušným pro posouzení žalobcovy žádosti podle nařízení č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Maďarsko.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

2. Na případ žalobce byl aplikovatelný čl. 12 nařízení Dublin III, neboť z informací v žalobcově cestovním dokladu, jeho vyjádření i vyjádření Maďarska vyplynulo, že v době, kdy žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně (28. 11. 2023) byl držitelem víza vydaného Maďarskem s platností od 8. 8. 2023 do 6. 8. 2024 s možností pobytu na území po dobu 30 dní a jedním vstupem. Dne 14. 12. 2023 žalovaný obdržel od Maďarska vyjádření, v němž Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu.
3. Na základě Informace OAMP – Maďarsko ze dne 10. 7. 2023 žalovaný shledal, že v případě Maďarska neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení.
4. Důvody pro uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný neshledal a v této souvislosti poukázal na to, že žalobce v ČR dlouhodobě nepobýval a nemá zde žádné vazby, je soběstačný a důvody, pro které opustil Maďarsko souvisejí výhradně s pracovním uplatněním u konkrétního zaměstnavatele. V ČR vykonával práci neoprávněně.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil povinnost postupovat řádným procesním postupem a v souladu se zásadami činnosti správních orgánů. Napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil a vyložil zákon chybně.
6. Dále žalobce namítl, že použité informace nejsou aktuální. Žalovaný by měl při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemích původu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Podle žalovaného žalobní námitky neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu nebo nařízení Dublin III nebo že by vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal proto na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí.

IV. Jednání

8. Žalobce se na jednání dne 6. 5. 2024 nedostavil, přestože byl řádně předvolán. Předvolání mu bylo osobně doručeno dne 25. 4. 2024. Byla dodržena i lhůta pro přípravu, neboť v předvolání bylo uvedeno, že s ohledem na § 32 odst. 4 zákona o azylu soud stanovuje v souladu s § 49 větou za středníkem lhůtu k přípravě v délce 3 dnů. Důvody pro odložení soud neshledal. Podmínky stanovené § 49 odst. 3 s. ř. s. pro jednání v nepřítomnosti žalobce tak byly splněny.
9. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

V. Posouzení žaloby soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
11. Žaloba není důvodná.
12. S ohledem na obsah žaloby soud připomíná, že správní soudnictví je ovládáno zásadou

dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu (není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti). Žalobní bod je proto způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Míra precizace žalobních bodů pak do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, body 31 a 32).

13. Obsahovým vymezením žalobních bodů se Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) zabýval v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2096 Sb. NSS), v němž zdůraznil, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být pouze typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, ale musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je proto podle rozšířeného senátu *„povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“*
14. Převážná část žaloby výše uvedené požadavky na žalobní bod nesplňuje. Soud nicméně uznal za projednatelné (být značně obecné) žalobní body tvrzení, že řízení bylo vedeno neobjektivně, že rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a že použité informace nebyly dostatečně aktuální. Jak však vyplývá z výše uvedených závěrů rozšířeného senátu, tyto žalobní body může soud přezkoumat pouze v míře obecnosti, v jaké byly uplatněny.
15. Žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti vypověděl, že dne 5. 9. 2023 přicestoval letecky do Budapešti, kde následně pracoval. Tuto skutečnost potvrdil i v rámci pohovoru. Správní spis obsahuje kopii žalobcova cestovního dokladu, v němž je obsaženo vízum typu D vydané Maďarskem dne 8. 8. 2023 s platností od 8. 8. 2023 do 6. 8. 2024 a otisk vstupního razítka do Maďarska (letiště Budapešť-Ferihegy) ze dne 5. 9. 2023. Vydání maďarského víza potvrzuje i sdělení maďarské dublinské jednotky ze dne 11. 12. 2023, podle kterého byla platnost víza zrušena dne 6. 10. 2023. V tomto sdělení Maďarsko také uznalo svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti podané dne 28. 11. 2023.
16. Na základě těchto zjištění žalovaný určil příslušnost Maďarska podle čl. 12 nařízení Dublin III, podle kterého platí, že *„[p]okud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování [...]“*. Odstavec 4 téhož ustanovení pak doplňuje, že *„[p]okud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně*

než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států“.

17. Z výše uvedeného je zřejmé, že aplikace čl. 12 nařízení Dublin III byla řádně odůvodněna skutkovými okolnostmi posuzované věci. Žádné konkrétní argumenty, které by tento závěr zpochybňovaly, žalobce neuvedl.
18. Žalovaný se zabýval i otázkou případných systémových nedostatků v Maďarsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, na základě informací o maďarském azylovém systému a přijímacích podmínkách však neshledal, že by existovaly závažné důvody se domnívat, že by v Maďarsku docházelo k takovým systémovým nedostatkům, které by dosahovaly možného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení.
19. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že mezi členskými státy platí zásada vzájemné důvěry, podle které existuje vyvratitelná domněnka, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jedná (bude jednat) v souladu s unijním právem, včetně základních práv (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S.*, spojené věci C-411/10 a C-493/10, nebo např. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52). Pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41, bod 22). V rozsudku ze dne 19. 3. 2019, *Jawo*, C-163/17, velký senát Soudního dvora v bodu 90 uvedl že, *„má-li soud, který rozhoduje o oprávněm prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob“* (zdůraznění doplněno). K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto nedostatky dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020-27, bod 33).
20. Ve správním řízení ani v žalobě žalobce neuvedl žádné námitky, které by závěr o neexistenci systémových nedostatků v Maďarsku zpochybňovaly.
21. Žalobce v žalobě namítl neaktuálnost použitých zpráv o zemi původu. Soud tuto námitku vyložil ve prospěch žalobce tak, že jí měl žalobce na mysli neaktuálnost zpráv týkajících se Maďarska, nikoliv zpráv o žalobcově zemi původu (Kyrgyzstánu), neboť otázka případného nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy není předmětem dublinského řízení. Této námitce soud nepřisvědčil.
22. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si opatřil zprávy o azylovém řízení a přijímacích podmínkách v Maďarsku, a to Informaci OAMP – Maďarsko ze dne 10. 7. 2023, která vychází z dalších zdrojů, které pocházely zejména z února a dubna 2023, a dále zprávu poskytnutou Státním generálním ředitelstvím Maďarska pro dohled nad cizinci z května 2023. Tyto zprávy jsou přiměřeně aktuální a z ničeho nevyplývá, že by v prosinci 2023, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, byly již zastaralé. Žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se v Maďarsku od doby vydání zmíněných zpráv něco relevantního změnilo.

23. Lze dodat, že z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě dublinských přemístění bývá ve správním spise standardně založena pouze zpráva Informace OAMP, vycházející z více zdrojů, a Nejvyšší správní soud ji v rámci správního řízení obecně považuje za dostatečný podklad. Jiná situace by nastala, pokud by žadatel namítal konkrétní skutečnosti, nasvědčující existenci systémových nedostatků (viz rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18). Tak tomu v nyní posuzované věci nebylo. Žalobce proti obsahu zpráv o Maďarsku nebrojil a existenci systémových nedostatků netvrdil.
24. Žalovaný se vyjádřil i k tomu, proč nevyužil diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Ani proti tomuto posouzení žalobce nevznosl žádnou námitku.
25. Lze tedy shrnout, že žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně a zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a čl. 12 nařízení Dublin III. Z ničeho přitom nevyplývá, že by vůči žalobci postupoval neobjektivně.
26. Pro úplnost lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2023, č. j. 32 Az 23/2023-46, který se zabýval zcela shodnou žalobou (jiného žalobce) a zamítl ji z obdobných důvodů, jaké zdejší soud uvedl výše.
27. Závěrem soud připomíná, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení ve smyslu § 76 s. ř. s., které nebyly žalobcem výslovně namítány, pouze pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost či jiné vady, které by bránily přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, soud neshledal.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. května 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně